Acatistul Sfântului ierarh Ghelasie de la Râmeţ (al doilea)

(30 iunie)

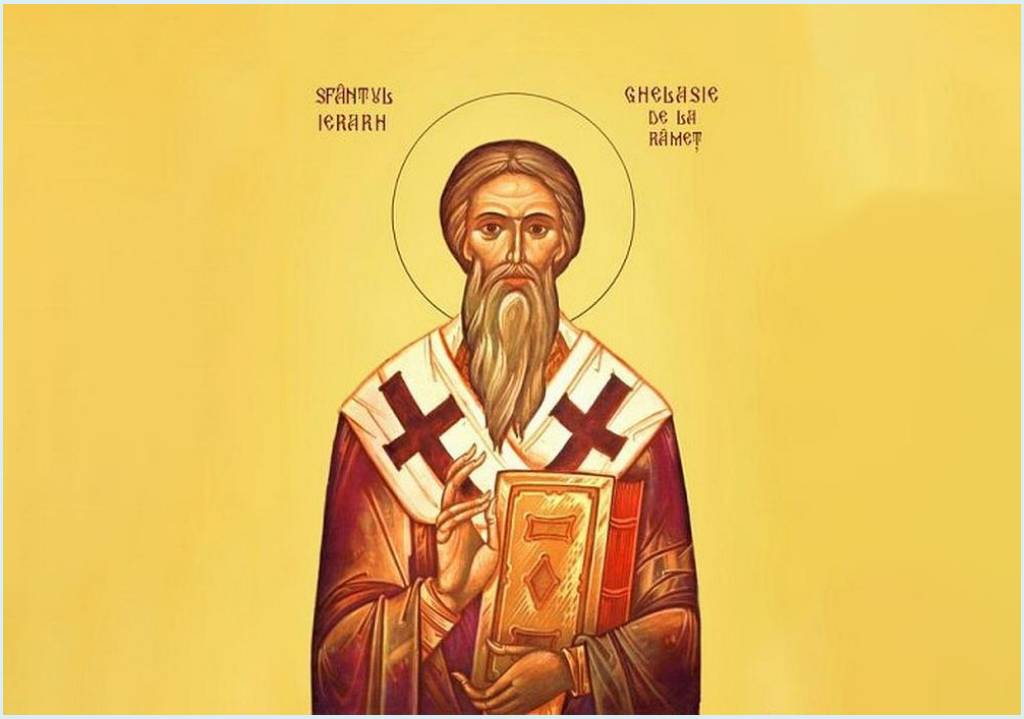

Sfântul ierarh Ghelasie de la Râmeţ (30 iunie):

https://www.academia.edu/43735094/Sf%C3%A2ntul_ierarh_Ghelasie_de_la_R%C3%A2me%C5%A3_30_iunie_

https://archive.org/details/sf.-ghelasie-de-la-ramet/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-ghelasie-de-la-ramet

***

Materiale despre Sfântul ierarh Ghelasie de la Râmeţ:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-Ghelasie-de-la-R%C3%A2me%C5%A3-(30-iun)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ghelasie+R%C3%A2me%C5%A3

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ghelasie+

&&&

prăznuire la 30 iunie

Sfântul Ghelasie este sfântul cel mai reprezentativ al duhovniciei şi sfinţeniei din Munţii Carpaţi-Apuseni, unde după tradiţie au fost primii eremiţi-călugări pustnici, şi chiar mai mult, unde au fost aşezările monahale dacice. Sfântul Ghelasie este „chipul urmaşului" acestor eremiţi de demult. El însuşi a fost monah şi pustnic, apoi stareţ al Mânăstirii Râmeţ, o străbună aşezare monahală şi mai mult, a fost ales şi ca arhiereu-episcop al locului, ca „bază de apărare" a credinţei creştine împotriva năvălitorilor de tot felul. Sfântul Ghelasie este „urmaşul tradiţiei marelui pustnic Neofit, purtătorul de icoană", patronul duhovnicesc tradiţional al întregii zone.

La Sfânta Mânăstire Râmeţ se păstrează „capul Sfântului Ghelasie", şi printr-o împrejurare fericită şi câteva „oseminte ale Sfântului Neofit, pustnicul din Stânişoara-Vâlcea".

După obişnuitul început se zice:

Tropar (glas 1): „De Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Ghelasie, povăţuitorul călugărilor şi credincioşilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorul celor în nevoi şi făcătorule de minuni, cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat şi cu Îngerii în Ceruri locuitor, de unde roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască pace şi mare milă".

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: „Gavriil zicând ţie, Fecioară, «Bucură-te..." (glasul 1)

Doamne, miluieşte ! *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi: **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.

7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacul 1

Ca celui cu îndoită iubire, de Dumnezeu şi de Biserica lui Hristos, cinstirea noastră îţi aducem, prin care şi noi te rugăm, pentru multele nevoi, ca părintelui nostru cel de aproape cântând: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!***

Icosul 1

Ales dintre oameni şi ales de Dumnezeu, moştenitor al sfinţilor ai fost şi lucrător vrednic al darurilor lor, făcându-te astfel „comoara cea de Sus” pe pământ.
Bucură-te, alesul moştenirilor sfinte;
Bucură-te, urmaşul Sfinţilor părinţi de demult;
Bucură-te, fiul vrednic al pământului;
Bucură-te, ridicarea Pământului la Cer;
Bucură-te, făptură ce a căutat pe Făcătorul;
Bucură-te, făptură ce a găsit pe Ziditorul;
Bucură-te, cel înălţat la cele de sus;
Bucură-te, cel de Dumnezeu binecuvântat;

Bucură-te, dar aprins de duh;
Bucură-te, dorul cel mare al lui Hristos;
Bucură-te, părintele nostru de aproape;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 2-lea

Văzând Dumnezeu că eşti pământ bun, în tine sămânţa Sa a semănat, şi aşa din tinereţe pom cu flori de taină ai crescut, ca să rodeşti darurile Sale, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Însuşi Dumnezeu alege dintre fiii Pământului pe cei cu inima curată, în care să reverse iubirea Sa nemăsurată, şi aşa în lume să coboare.
Bucură-te, vasul iubirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, scara coborârii Lui;
Bucură-te, şi scara urcării noastre;
Bucură-te, primitorul lui Hristos;
Bucură-te, ascultarea cuvântului Său;
Bucură-te, carte în care scrie însuşi Dumnezeu;
Bucură-te, carte în care scrie şi făptura;
Bucură-te, altar de întâlnire;
Bucură-te, închinarea ce se cuvine;
Bucură-te, glasul ce trebuie grăit;
Bucură-te, răspunsul ce trebuie înfăptuit;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 3-lea

De foarte tânăr, ucenic al unui sfânt părinte, învăţăturile cele înţelepţite de Duhul cel PreaSfânt le-ai întipărit în inima şi mintea ta, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Aprins de dumnezeiescul dor al lui Hristos, ca şi o pasăre spre cele înalte ai zburat, ca iarăşi să cobori cu cele de Sus.
Bucură-te, iubitorule de chip duhovnicesc;
Bucură-te, cel de tânăr înduhovnicit;
Bucură-te, că chipul călugăresc mult l-ai dorit;
Bucură-te, că chipul monahal de inimă l-ai lipit;
Bucură-te, înger pământesc;
Bucură-te, făclia Luminii de sus;
Bucură-te, cel aprins de lumina lui Hristos;

Bucură-te, cel umplut doar de lumină;
Bucură-te, şi luminătorul celorlalţi;
Bucură-te, părinte al luminii;
Bucură-te, chemat să fii şi stareţul cel luminat;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 4-lea

Ales stareţ al Mânăstirii Râmeţ, unde mulţi călugări un povăţuitor iscusit aşteptau, te-ai dovedit cu adevărat cel mult dorit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Încercat prin „focul ascultărilor duhovniceşti”, focul dumnezeiesc în Mânăstire ai aprins şi un „colţ de Rai” ai înfăptuit.
Bucură-te, chip părintesc;
Bucură-te, braţe de părinte prea iubitoare;
Bucură-te, dar de Sus pe pământ;
Bucură-te, dar de jos pentru cele de Sus;
Bucură-te, părinte prin care binecuvântarea se face;
Bucură-te, părinte născător de fii;
Bucură-te, părinte care aprinde duhul;
Bucură-te, părinte, chipul lui Dumnezeu Însuşi;
Bucură-te, părinte, chipul întreg al făpturii;
Bucură-te, părinte, unirea a toate;
Bucură-te, părinte, icoana de închinare;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 5-lea

Ai dorit mult viaţa liniştitoare călugărească şi pustnicească, dar iubirea de Dumnezeu se dovedeşte prin iubirea de făpturile Sale, şi aşa la lucrarea Bisericii ai fost chemat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Te-ai luptat cu propriile patimi şi cu urmele păcatului din suflet şi din trup, dar ai intrat şi în lupta ce se dă între oameni, ce este adesea şi mai amară.
Bucură-te, că odihna liniştii ai lăsat;
Bucură-te, că la chemarea Bisericii ai răspuns;
Bucură-te, că slujirea ei ai primit;
Bucură-te, că şi pe Hristos cel din lume L-ai urmat;
Bucură-te, că şi duhul prefacerii lumii ai primit;
Bucură-te, cel cu îndoită lucrare;

Bucură-te, cu îndoită dăruire;
Bucură-te, un sfânt printre oameni;
Bucură-te, plăcutul lui Dumnezeu;
Bucură-te, unirea cea mult aşteptată;
Bucură-te, răspunsul credinţei închinate;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 6-lea

Păcatul lumii i-a adus şi suferinţa şi moartea, dar mila Domnului peste lume a rămas, şi tu Sfinte Ghelasie, cu milă pe toate le priveai, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

O, Sfinte Ghelasie, rază de milă a lui Dumnezeu te-ai făcut, spre care şi noi alergăm în multele noastre nevoi.
Bucură-te, rază de milostivire dumnezeiască;
Bucură-te, raza lui Hristos Însuşi;
Bucură-te, a mântuirii nădejde;
Bucură-te, a crucii izbăvire;
Bucură-te, a crucii biruinţă;
Bucură-te, omul prin care pământul nu piere;
Bucură-te, omul Pământului iertat;
Bucură-te, omul cel binecuvântat;
Bucură-te, chipul lui Adam cel dintâi;
Bucură-te, omul cu chipul lui Dumnezeu;
Bucură-te, omul ce a câştigat sfinţirea;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 7-lea

Păcatul firea făpturii a stricat, şi doar minunea dumnezeiască o mai poate reface, şi aşa făcător de minuni te-ai făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Doar lucrarea milei lui Dumnezeu face adevăratele minuni, şi tu slujitorul acesteia te-ai vădit, cu multa închinare şi smerenie.
Bucură-te, mila cea din nevoi;
Bucură-te, mângâierea cea din suferinţe;
Bucură-te, nădejdea celor asupriţi;
Bucură-te, cel în toate sprijinitor;
Bucură-te, a bolilor vindecare;
Bucură-te, a duhurilor rele alungare;

Bucură-te, al patimilor trupeşti uşurare;
Bucură-te, credinţă peste fire;
Bucură-te, credinţă ce toate le poate;
Bucură-te, credinţa adevărată a lui Hristos;
Bucură-te, izvorul încă al multor daruri;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 8-lea

Ca un alt Moise, cu toiagul apă ai izvorât din piatră, la Mânăstirea Râmeţ, ca pe credincioşii însetaţi să-i adapi, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ca spre un izvor de multe daruri şi noi alergăm la tine, Sfinte Ghelasie, că nimeni nu se lipseşte de ajutorul tău degrab.
Bucură-te, apa cea tămăduitoare;
Bucură-te, apa de suflet şi de trup curăţitoare;
Bucură-te, apa din piatra seacă,
Bucură-te, apa cu dar dumnezeiesc;
Bucură-te, că şi sub altarul Bisericii apă ai scos;
Bucură-te, că izvor de tămăduire ai făcut;
Bucură-te, naşterea din nou, din apă şi din duh;
Bucură-te, reînnoirea firii căzute;
Bucură-te, ştergerea blestemului strămoşesc;
Bucură-te, îmbrăcarea cu haina nouă;
Bucură-te, veşmântul noului Rai;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 9-lea

Deodată călugăr-trăitor de taină şi povăţuitor-stareţ al multor fii duhovniceşti, şi încă păstor al Bisericii lui Hristos, în toate acestea bun lucrător te-ai arătat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

O, mare dar al lui Dumnezeu pentru lume, că la „răscrucea de vremi” şi „oameni mari” trebuiesc, că altfel lumea ar pieri.
Bucură-te, omul cel de la „răscrucea de vremi”;
Bucură-te, omul lucrării de Sus;
Bucură-te, omul cel mai credincios;
Bucură-te, omul cel mai iubitor de Dumnezeu;
Bucură-te, omul cel mai iubitor de oameni;

Bucură-te, cel prin care vremurile se opresc pe loc;
Bucură-te, cel prin care şi timpul se pleacă;
Bucură-te, îngenuncherea celor răi;
Bucură-te, smerirea celor stăpânitori;
Bucură-te, dezlegarea celor asupriţi;
Bucură-te, părinte, înţeleptul lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 10-lea

În petrecerea monahicească mult te-ai ostenit, dar şi în slujirea Bisericii ca arhiereu asemenea te-ai nevoit, prin multe primejdii trecând, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Ca păstor ce-şi pune sufletul pentru oi pe mulţi i-ai câştigat şi la Hristos i-ai adus, ca nimeni să nu piară.
Bucură-te, râvnitorule de cele sfinte;
Bucură-te, cel cu multă virtute;
Bucură-te, tămăduirea bolnavilor;
Bucură-te, sprijinitorul în toate necazurile;
Bucură-te, ocrotitorul cel mare al Mânăstirii Râmeţ;
Bucură-te, al chipului monahal cinste;
Bucură-te, al arhiereilor încununare;
Bucură-te, părinte între Sfinţii părinţi;
Bucură-te, că acum iei plata ostenelilor;
Bucură-te, că acum în Cer locuieşti;
Bucură-te, că în faţa Domnului Hristos stai;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 11-lea

Ne-ai lăsat „capul” tău cel sfinţit, ca sfinte moaşte, comoară de mare preţ, prin care şi pe noi încă ne sprijineşti şi la Hristos ne conduci, ca un adevărat stareţ şi păstor ce nu-şi uită fiii care cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Atât de mult ai ajutat pe cei necăjiţi că şi în ceasul mutării de pe pământ moartea ai oprit, ca pe un bolnav să-l cercetezi, adormind apoi pe măgar la întoarcere.
Bucură-te, părinte, iubire necuprinsă;
Bucură-te, că şi moartea ai oprit;
Bucură-te, că în sunetul a şapte clopote la Cer te-ai suit;
Bucură-te, că la şapte Biserici singure clopotele s-au tras;

Bucură-te, că toată făptura sfinţenia ta a vestit;
Bucură-te, că şi vremea senină s-a făcut;
Bucură-te, vrednicule monah şi arhiereu;
Bucură-te, împlinirea vieţii sfinte;
Bucură-te, minunatul chip al lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte părinte Ghelasie, nume frumos;
Bucură-te, nume de acum sfinţit;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 12-lea
Şi noi cu mare cinstire cântări îţi aducem şi nu vom înceta a te lăuda, şi noi îngenunchem la sfintele tale moaşte, şi noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Nimeni nu pleacă nemângâiat de la sfintele tale moaşte, Sfinte părinte Ghelasie, că pe toţi îi asculţi ca odinioară, pe monahi ca un stareţ; pe femei şi pe copii ca un mare milostiv; pe cei în necazuri şi nevoi ca un părinte iubitor; şi chiar pe cei vicleni şi păcătoşi, care adesea se îndreaptă.
Bucură-te, părintele nostru cel de-aproape;
Bucură-te, părintele nostru cel bine cunoscut;
Bucură-te, părintele nostru cel bun;
Bucură-te, prin care şi noi ne întoarcem la Dumnezeu;
Bucură-te, prin care şi noi ne împăcăm cu Hristos;
Bucură-te, prin care de patimi ne izbăvim;
Bucură-te, că duhurile rele ni le alungi;
Bucură-te, că de vicleniile ascunse ne scapi;
Bucură-te, că ne povăţuieşti la iscusinţa vieţii duhovniceşti;
Bucură-te, dragostea fericită a lumii;
Bucură-te, bucuria peste toate întristările;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea minunate părinte Ghelasie, chipul de cinste călugăresc şi arhieresc, părintele nostru te avem, că al pământului acesta fiu eşti, şi aşa îndrăznim să alergăm la sprijinul tău, că te ascultă Domnul Hristos pe care L-ai iubit, ca şi noi să cântăm cu mare glas: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1

Ales dintre oameni şi ales de Dumnezeu, moştenitor al sfinţilor ai fost şi lucrător vrednic al darurilor lor, făcându-te astfel „comoara cea de Sus” pe pământ.
Bucură-te, alesul moştenirilor sfinte;
Bucură-te, urmaşul Sfinţilor părinţi de demult;
Bucură-te, fiul vrednic al pământului;
Bucură-te, ridicarea Pământului la Cer;
Bucură-te, făptură ce a căutat pe Făcătorul;
Bucură-te, făptură ce a găsit pe Ziditorul;
Bucură-te, cel înălţat la cele de sus;
Bucură-te, cel de Dumnezeu binecuvântat;
Bucură-te, dar aprins de duh;
Bucură-te, dorul cel mare al lui Hristos;
Bucură-te, părintele nostru de aproape;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ghelasie, chipul Sfinţilor părinţi de demult!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Laurențiu Cosmoiu - Sfântul Ghelasie de la Râmeț, o viață plină de miracole

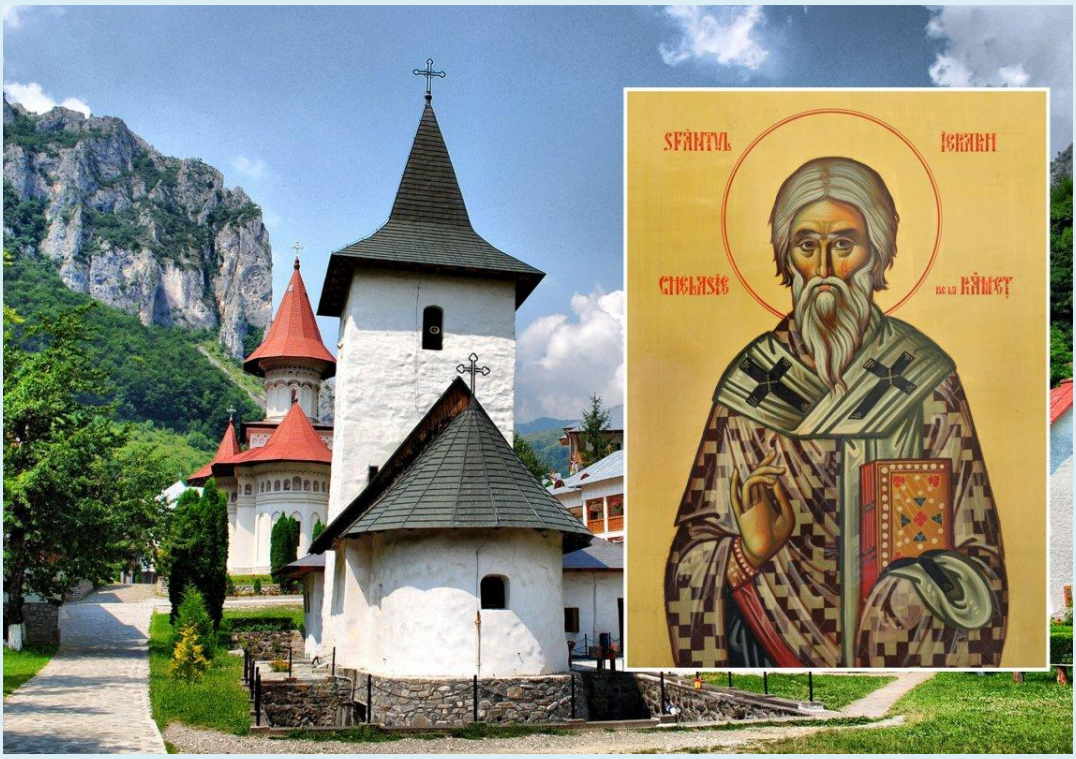

Râul Râmeț și-a făcut de când lumea albie la vale printr-un areal de rai. O cale ce taie prin adâncul stâncilor și desișul codrilor, prin întinsul poienilor înflorate și văile munților. O cale ce trece printr-un ținut lăsat în dar de Dumnezeu încă de la începuturi strămoșilor cu dragoste de El și dornici de însingurare, devenind un loc de recuperare a omului din neascultare. Mult mai târziu, locul și-a extras pe bună dreptate numele de Râmeț, din chiar cuvântul latinesc „eremita”, ce îi definea cu precizie pe trăitorii în duh de aici. Frumusețile împrejurimilor, fructele sălbatice, dar și peșterile și grotele au întregit nevoia materială simplă a monahilor aflați în aspra nevoință de întoarcere acasă, pe strâmtul drum spre Împărăție.

Prin secolul 13, Râmețul devenise deja faimos pentru înalta trăire spirituală, dar și pentru că acești luminați de Dumnezeu au întemeiat o primă formă de organizare călugărească, idioritmică, ridicând totodată din temelii una dintre cele mai vechi vetre monahale cunoscute astăzi pe teritoriul țării noastre. De aceea, acest spațiu, atunci ca și acum, mărturisește clipă de clipă, prin fiecare por, imensa dragoste a lui Dumnezeu pentru om.

Minunile sfântului

Deși nu se cunoaște cu precizie perioada în care a trăit Sfântul ierarh Ghelasie, avem totuși certitudinea că el este un vrednic reprezentant al acestui deosebit filon eremitic medieval de la Râmeț. Și chiar dacă a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română abia în secolul 20, există mărturii că sfântul era cinstit de credincioși încă din secolul 15, căci pe mulți dintre ei îi povățuia și vindeca în chip tainic, pe când nu se mai afla în vremelnica viață. Canonizarea a venit atât de târziu din motive cât se poate de întemeiate, osemintele Sfântului Ghelasie fiind scoase la iveală prin lucrare dumnezeiască abia în anul 1924.

Viiturile au inundat în primăvara anului 1924 tot ce au găsit în cale, săpând albie pe lângă biserica veche a Mănăstirii Râmeț. Apele învolburate au scos la lumină trei cranii. Unul dintre acestea, spun oamenii, ar fi înconjurat biserica de trei ori, plutind pe ape, până când s-a oprit în dreptul ferestrei de la Altar. În acea vreme mănăstirea era fără de obște. Doar un preot bătrân mai slujea din când în când în biserica așezământului. Acesta, găsind cele trei cranii, le-a îngropat în partea dreaptă a vechii biserici. Au mai trecut câțiva ani, iar sătenii au dat uitării această întâmplare.

Între timp, la mănăstire s-a așezat din nou o obște de călugări sub conducerea părintelui Evloghie Oța, venit aici din Sfântul Munte Athos. Noul stareț a început săpăturile de scoatere a bisericii din mâlul adus de aluviuni și astfel a aflat același craniu ivit de ape în anul 1924. Povestea s-a repetat întocmai, craniul plutind pe apele băltite din jurul bisericii, înconjurând-o de trei ori, oprindu-se în dreptul ferestrei Altarului. Sătenii și-au amintit atunci povestea petrecută cu ani în urmă în același fel. Craniul avea culoarea alunie și răspândea în jur o mireasmă deosebită. Părintele Evloghie, din acest motiv, a decis să nu-l mai îngroape, ci să-l păstreze în biserică, nădăjduind că Dumnezeu îi va descoperi originea lui. Așa se face că nădejdea și credința părintelui stareț nu au rămas nerăsplătite de dragostea lui Dumnezeu.

Nu după multă vreme, o femeie epileptică din Maramureș a venit la mănăstire spunând starețului Evloghie că a visat un porumbel care i-a spus să meargă la Râmeț și să se atingă de craniul Sfântului Ghelasie, că se va vindeca pe loc.

O localnică pe nume Leontina Groza își amintea cum s-au petrecut lucrurile: „Femeia bolnavă a venit și a asistat la slujba Sfântului Maslu, iar după aceea a mers să se închine la craniu, exact cum i s-a spus în vis. După ce l-a sărutat, s-a vindecat pe loc”.

Așa au aflat părinții mănăstirii că moaștele dezgropate de ape aparțin Sfântului Ghelasie, cel despre care bătrânii locului păstrau încă vii anumite relatări despre minunile pe care acest sfânt le făcea cu ei, chiar și când osemintele nu erau încă aflate.

Memoria colectivă

Creștinii din împrejurimile Râmețului nu au uitat niciodată minunile pe care Sfântul Ghelasie le-a săvârșit, transmițându-le prin viu grai de la o generație la alta. Ei au transmis totodată și faptele petrecute din viața sfântului.

În tradiție se spune că Sfântul Ghelasie provenea din părțile locului și că mulți ani a trăit ca sihastru, asemenea altor călugări care își trăiau viața prin peșterile din apropiere. Sfântul a deprins astfel tainele isihasmului, nevoindu-se cu rugăciunea neîncetată și postul, precum și cu paza gândurilor. Pentru viața spirituală înaltă la care ajunsese câtă vreme a stat în pustie, a reușit să strângă în jurul său, asemenea Mântuitorului și unicului său model de viață, doisprezece ucenici. Ajuns la vârsta deplină a maturității duhovnicești, a coborât din singurătate împreună cu ucenicii, devenind stareț al Mănăstirii Râmeț. În scurt timp, înțelepciunea sa venită de la Duhul Sfânt a devenit un izvor din care se adăpau nu numai călugării obștii, ci și mirenii mult încercați în acele vremuri de stăpânirea ungurească, întărindu-i prin sfat să rabde jugul lui Hristos: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11, 29-30).

Se spune că sfântul ducea o viață foarte aspră, căci nu mânca nimic în timpul săptămânii, întărindu-se prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului. Mergea la trapeză pentru a lua masa împreună cu frații doar sâmbăta și duminica. Noaptea și-o petrecea în privegheri, în timp ce ziua mergea cu cei din obște la muncile mănăstirii, ajutând oriunde era necesar. În posturi, se retrăgea în grotele pustnicești dimprejur, cercetându-i pe pustnici, spovedindu-i și împărtășindu-i.

Aceste mărturisiri din tradiție aduc întărire ipotezelor legate de începuturile mănăstirii de la Râmeț. Mai exact, că aceasta a funcționat mai întâi ca sihăstrie și apoi ca lavră cu viață de obște, dar și a faptului că după întemeiere călugării trăiau viață semi-anahoretică, retrăgându-se deopotrivă în peșterile din împrejurimi mai ales în perioada posturilor de peste an.

Plecarea la cer

Chiar dacă nu se cunoaște data când s-a născut și nici când a murit, știm totuși astăzi cu aproximație perioada în care a trăit. Din nou, tradiția mănăstirii ne vine în ajutor despre felul cum a plecat din această lume vremelnică sfântul. Se spune că atunci când s-a apropiat momentul de trecere a sa la cele veșnice, Sfântul Ghelasie era plecat din mănăstire pentru a sfinți o biserică din munte. În clipa când a murit, se afla pe drumul spre acest nou sfânt lăcaș, călare pe un măgăruș ale cărui copite s-au înfundat în noroi. Așa se face că astăzi mănăstirea păstrează la loc de cinste un fragment de piatră cu o urmă de copită a asinului care a făcut atunci cale întoarsă, aducând trupul neînsuflețit înapoi. Călugării au consemnat acest moment, transmițând de la o generație la alta că, de cum asinul și trupul sfântului s-au apropiat de lavră, clopotele au început să bată singure, răsunând în întreaga vale a Râmețului.

Tot ceea ce s-a transmis prin tradiția locului s-a adeverit și cimentat în prezent atunci când, în anul 1978, în lăcaşul mănăstirii a fost descoperită o inscripție foarte importantă pentru Biserica noastră. Aceasta menționează numele de „Arhiepiscopul Ghelasie”, o inscripție ce aparține zugravului „Mihul de la Crișul Alb”, consemnând totodată anul 1337. Sfinte ierarhe Ghelasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!